

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 12.704 van 17 juni 2008
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, op 21 april 2008 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 19 maart 2008 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. DETHEUX verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekers dienden op 5 februari 2007 elk een asielverzoek in. Beide aanvragen werden op 28 november 2007 afgewezen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal) middels een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroepen tegen voormelde beslissingen van de Commissaris-generaal werden bij arresten 8283 en 8284 van 3 maart 2008 verworpen.

1.2. Op 19 maart 2008 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken zowel ten aanzien van verzoeker als ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt (...) het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 05/03/2008 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen cgvs verworpen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.
(...)”*

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Verweerder werpt op dat de vordering niet ontvankelijk is daar verzoekers het vereiste belang ontberen.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, § 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”

De stelling dat ten aanzien van verzoekers een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en

dat zij illegaal in het Rijk verblijven vermits zij niet beschikken over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten vindt steun in het administratief dossier.

Bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten vermag de verweerder niets anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekers, nu zij niet als vluchteling zijn erkend en hen de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevinden, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Verweerder beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan aan verzoekers geen voordeel opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoekers geen belang hebben bij de huidige vordering (R.v.St., nr. 145.080, 26 mei 2005; R.v.St., nr. 145.960, 15 juni 2005; R.v.St., nr. 150.611, 24 oktober 2005).

De exceptie van verweerder is in de aangegeven mate gegrond.

2.2. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het principe van goede administratie en van de rechtszekerheid en stellen dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt.

Verzoekers betogen dat zij lijken te kunnen genieten van een regularisatie gebaseerd op criteria die in de regeringsverklaring werden uiteengezet. Zij stellen dat vertegenwoordigers van de regering het volgende hebben aangegeven: *“In overleg met de gewesten en de sociale partners voert de regering op korte termijn een mogelijkheid van economische migratie in, rekening houdend met de huidige reserves op de arbeidsmarkt en de effecten van de nakende opheffing van de beperkingen op het vrij verkeer van werknemers van de nieuwe EU-lidstaten. Tegelijk zal ze bepalen onder welke voorwaarden mensen die ten minste sedert 31 maart 2007 duurzaam op het grondgebied verblijven en een vaststaand werkaanbod hebben, het statuut van zelfstandigen verwerven of dit binnen een periode van 6 maanden kunnen bewijzen uitzonderlijk een arbeidsvergunning en daaraan verbonden verblijfstitel kunnen verwerven.”*

De Raad benadrukt dat regeringsverklaringen die slechts vage beleidsintenties weergeven geen afbreuk kunnen doen aan een uitdrukkelijke wets- (artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet) en reglementaire bepaling (artikel 75, § 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). De verwijzing naar een arrest van de Raad van State (R.v.St., nr. 157.452, 10 april 2006) waaruit slechts kan afgeleid worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van aanvragen om tot een verblijf gemachtigd te worden niet op arbitraire wijze mag opgetreden, kan geen aanleiding geven tot een andere conclusie. In het geciteerde arrest wordt trouwens uitdrukkelijk gesteld dat een politieke verklaring geen rechtsnorm is waaraan een administratieve beslissing dient getoetst te worden. De rechtszekerheid zou bovendien in het gedrang komen indien het bestuur politieke verklaringen zou laten primeren op wetten en reglementen bij het nemen van beslissingen.

Dienvolgens valt ook niet in te zien waarom verweerder een loutere, politieke intentie zou moeten betrekken in de motivering van de thans bestreden beslissingen, nu de bevelen, waarvan het motief, met name *“verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten - is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum”* niet wordt betwist, genomen werden op grond van een gebonden bevoegdheid.

Het betoog van verzoekers waarbij zij een vermeende schending aanvoeren van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het principe van goede

administratie en van de rechtszekerheid en waarbij zij stellen dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt, doet geen afbreuk aan de onder punt 2.1. gedane vaststelling.

In de mate dat verzoekers nog vragen om verweerder te veroordelen tot de kosten moet worden geduid dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen, zodat op dit onderdeel van de vordering niet kan worden ingegaan.

Het verzoek tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. VAN CAMP,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP.

G. DE BOECK.